

המשך סיפור לשבת – מה עם המנה העיקרית!

מאת הסופר הרב קובי לוי.

המשך מעמוד 3

"לטעום מהכל", בבקשה... והתוספות? ארטישוק, ארוז למיניו, תפודים, עדשים, ומה לא! צרמוניה גסטרונומית שקשה לחלום עליה... היה לנו ברור שהזוג החביב הזה מסר נפשו כדי שנצא מרוצים מעבר לכל דמיון, ואחר-כך שישה סוגי מרק, בצלוחיות סניניות מהריבות ושוב אתחנתא, ואחר-כך קינוחים, שקשה לי לאמזו את מיניהם ו...גלידות.

"אחרי שהשולחן נוקה והנחו אחר-כבוד עוגות מדהימות ושפע של פיצוחים, ארבע שעות של סעודת ליל שבת חורפית שסירבה להיגמר והאדון והגברת המארחים הולכים ובאים על ציר המטבח והסלון, מצוידים במיטב המעדנים ומלטיפים אותנו במחמאות ותודות ובמוזן עתיר טעם, ומוכמו מקפידים לשמוע כמה לנו מרוצים ונהנים. חצי רדום, מותש ושבע, אני מבחין במארחי היקר שולף מתוך ארונתי שבסלון שלושה בקבוקי יין. "זה יין בן מאה שנה, עשו אותו ביקב פרטי במאה שערים... השגתי אותו בדרך לא דרך, בוא טעם, זה משהו אנין טעם ביותר לקינוח הסעודה" ביקש המארח.

"אל תשאל למה ומדוע אבל רוח בדוחה, או אולי רוח שטות קפצה עלי, ובעודו מוזג את היין לגביעי הזוכיית, פניתי אל מארחיני ושאלתי אותם במבט ענייני רציני עד להחריד: קינוח, יין לקינוח, אני עדיין לא מבין מה עם המנה העיקרית? מדוע לא הוגשה המנה העיקרית?"

"חיים ממות ביד הלשון" זה היה גרוע יותר מרעם ביום בהיר. המארחת פעה שתי עיניים נדהמות, פניה נפלו וכמעט בלעה את לשונה מזעזע. היא סימנה לבעלה לגשת למטבח כשהיא מזמזמת לאוזנו "ציון, ציון, תגידי לי, מה לא הגשנו מנה עיקרית? איזו בושה? מה שכתבו? אוי... אוי... מה שכתבו להכין?" הגשנו ברש? הגשנו דגים?...איפה טעינו ציון?"

"לא תאמין הרב לוי, המארחת המסורה נפגעה עד עמקי נשמתה, היא באמת חשבה שהיתה חסרה לנו כאן מנה עיקרית... וכל נסיונותי להסביר שזו היתה התבררות, עלו בתווה, "אבל מה היה חסר בשולחן?" היא חזרה ושאלה בעיניים נבוכות ותמימות.

"התלוצצת, באמת לא היה חסר דבר, מעולם לא נתקלנו בשפע של מעדנים שכזה..." נגייתי להסביר לה אך לשווא, "אבל אמרתם שהעיקר חסר מן הספר" ענתה, וענה של קדרות כיסתה את פניה.

"זה הסיפור הרב לוי, ולקח לנו מספר שנים, ושיחות ארוכות להפנים לה, להבנת התמימה, שהיה זה הארוח הכי מדהים שזכינו לו... ולמרות הכל, עד היום אני משוכנע שהצלחת ההיא בליבה, הגלידה לחלוטין, בגלל המנה העיקרית שמשום מה בוששה לבוא".

פרח לודר

"חז"ל למדונו הדק היטב, כי אורח טוב שעניו טובה ואמיתית אומר "כל מה שעשה בעל הבית, עשה בשבילי" אורח רע אומר ההיך כי עינו רעה. להיות אורח טוב זו סוגיה לא פשוטה, הדרושת מעמנו המון הכנות לקראת הכרת הטוב שאין לה גבולות, לא בזמן ולא במרחב. להכניס ליצנות לשם? זה לא פשוט, והנה עובדה ניצחת שבדיחות הדעת שלא במקום, אצל מארח שקצת לוקה בחוש ההומור שלו, עלול לגרום נזק.

אך מעבר לפאן שבין מארח לאורח, חשתי לעצמי, שלעתידי לבוא, כשנעמד מול כסא הכבוד, ונתבקש להציג את פעלינו בעולם הזה, רבים וטובים יניחו על השולחן את מיטב המעדנים והמאפים שהם יצרו ובראו כאן בעולם, מתוך אמונה תמימה שאכן פעלו גדולות ונצורות.

"ואז תשאל השאלה הכי מביכה, ומבישה: "מוישה, הכל טוב ויפה, אבל יידיי מה עם המנה העיקרית? למה לא הגשת אותה?!!!" רוצה לומר שלמרות עשייתנו הברוכה, השוקקת הטובה, למנה העיקרית, כנראה - שלא הגענו. כך חשבת.

מילתא דבדיחותא

פעם

אחד האופיקים הכחומים נפא אגך הוה באמנא

המדרכה. הוא זעק אלצנה.

"ג'ידי, אגה מנא נפאל אגך הוה הכוה הזה?"

"לא זאץ אגך"

א.א. אכא מכויון אגרה מ'אגה הגעניינינו, אספר

אך הכוא מההגמ'אל. אני הייג' כאן אמטה,

והס כאו וכו' מ'אלי מדרכה וכו'..."

נשיקות פיהו

הידישים על פרשת השבוע

"...למען שתי אותותי אלה בקרבנו" (י' א')
התפילין והשבת הם **"אות"** בינינו לבין השם יתברך. **בשבת** כתוב "ביני ובין ישראל **אות** היא לעולם", ו**בתפילין** כתוב "והיה **לאות** על ידך". וגם לגבי שבת וגם לגב תפילין התורה אמרה שזה יהיה אות וזכר ליציאת מצרים.

וזה שאמר הפסוק - "למען שתי אותותי אלה בקרבנו"
- שע"י יציאת מצרים זכו בני ישראל לשני האותות של שבת ותפילין.

[מעינה של תורה בשם מאור ושמש]

ניתן להשיג את הספר אצל המחבר במחיר מוזל
בפלאפון: 052-760-5619

לתרומות להקדשות ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

גמ"ח אביזרי אופניים
כל המוצרים לאופניים חדשים במחירים מוזלים וכן אופניים יד שניה במחירים מוזלים
052-718-38-66

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי
איך עושים?
מכנינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות" קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים פרוטה לצדקה כך עושים 18 פעמים. אח"כ קוראים מפרק ק"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן" מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדך.

מדור חודשי חדש!
בעלון של שבת
מברכיך.
בעמוד 2.

זכרון יהודה

כניסת השבת: 16:33
יציאת השבת: 17:24
רבנו תם: 17:56
לפי לוח אור החיים אופק ת"א

עלון שבועי לע"נ הבחור יהודה בן שרה ז"ל

339

לידונו הגנו:

מזל הילה בת חנה, אודליה בת חנה, ששון בן חנה, יעקב בן חנה, מאיר בן חנה, יהודה בן חנה, אריק בן ג'ורג'ס זוהרה, מוריה בת רחל, מרים בת רחל, רות בת רחל, יהודית בת אסף, בת שבע בת יהונתן, אריאל בן יהונתן, הודיה בת מירב.

עלילת נשמת:

הרה"ג רבינו עובדיה יוסף בן ג'ורג'יה,

הרה"ג רבינו אהרון יהודה לייב בן גיטל פייגא,

יהודה בת מרים אהובה, שושנה בת מרים אהובה, ניסים בן חנה, משה עזי בן מונס, מולוק בת אסתר, מרגלית בת לונה, יונה חממה בת יוסף, חנה בת מולוק, מוניי בת מולוק, שמחה בת מולוק, רחמים בן גולבה, משה בן יהודה, אברהם בן עמליה, אלברט בן אדל, עמבר שהנו בת מונס.

לרפואה ולהצלחה:

מרים אהובה בת מולוק, שלמה בן חממה, חננאל בן קרין, שירן בת טוביה, יהודה בן חנה.

לרפוא"ש והצלחה בכל: יעקב דוד בן שוכרה- מרים אהובה בת מולוק אורה בת חביבה מיכאל בן גולדה- רוגית בת מרים שאול בן יפת- ציונה בת רחל מירב בת ציונה- יעל בת מירב לע"נ: שלום בן סעדיה- רחל בת מהדי

לתרומות לעלון- להנצחות ולתגובות: 052-718-38-66 מאיר נוראני

פרשת בא

"שבעת ימים תאכלו מצות" (שמות י"ג, ו')

שנה לפני מלחמת העולם השנייה. רבים מיהודי אירופה אינם עוד בין החיים ורבים אחרים נאנקים תחת עבודת פרך אכזרית במחנות עבודה נאצים, מתייסרים במחלות בקור וברעב. רעב. היודעים אתם ילדים טעמו של הרעב מהו? לא רעב שמקרקע בבטן כשמדלגים על ארוחת צהריים, לא רעב שמסחרר את הראש אחרי יום של צום. רעב אמיתי. אכזרי. רעב של ימים, של שבועות, של שנים. ר-ע-ב. רעב המערפל את החושים, מרעידי את הרגלים ומטשטש את המבט. רעב שתופס את כולך, ואינו מניח לחשוב על דבר מלבד לחם. כיכר לחם, פרוסה, פרוך... הם שכבו על הדרגשים בברגן בלזן, קבוצה של יהודים מהולנד, מיוסרים, מעונים... רעבים. הם הובאו לכאן ממחנה ההסגר בוסטרבורק, שם היו נתנאים לקשים מנשוא, אך בכל זאת טובים יותר מן הגריונם של ברגן בלזן. שם, בוסטרבורק, יכולים היו לקיים את המצוות, להתחמם לאור התורה ולהתעודד מפיו של רבם מהעיר רוטרדם, הרב אהרון דוידס. אבל כאן, הם הופרדו ביד חזקה מעל משפחותיהם: נשותיהם והילדים הכריזם נלקחו אל הבלתי ידוע. הרעיבו אותם. ערבו פסח. עברו החג במתקרב. מובן שלא היו מצות, לא היה יין וגם והחלשים שכשלו- נורו למות. הרב פסח. עברו החג במתקרב. מובן שלא היו מצות, לא היה יין וגם לא הגדה. מרור ומרירות היו, בשפע. הרב דוידס, רצה מאוד לחזק את אנשי קהילתו שכוחם הלך וכשל. לא נותר לאנשים דבר, חוץ מליבם, נשמתם, ויהדותם. את הרכוש ואת הגוף יכלים היו הצורחים ליטול, אך את הנשמה לא יוכלו לעולם. היהודים החזיקו נאשות בכל בל של מצוה שילכו לקיים, בכל מילה של קדושה שהצליחו לממלא ובכל שמץ של קירבה לבוא. והפסח הקרב ובא, מה יהיה, עליו? פרוסת לחם קטנה ויבשה ניתנה להם פעם ביום. הפרוסה בתוספת מרק דלוח ומימי שנתנו להם, החזיקו בחיים בקשי רב את אסיי המחנה הכחושים.

פרוסת לחם אחת יכלה לחרוץ גורל בין חיין למות. הרב דוידס ידע: בפסח הזה לא תהיה כל ברירה, הם יאלצו לאכל חמץ. לאכל חמץ!!! ליל הסדר הגיע. הרב דוידס, ישב בראש שולחן ארוך בין דרגשי הצריף וניהל את הסדר תוך ציטוט קטעים מההגדה לפי הזיכרון. קדש... ורחץ... כרפס... יחץ... מגיד... רחצה... מוציא... מצה... כשהגיע הרב דוידס, לברכה על המצות, הוא השתק. שתיקתו הציפה את הצריף בדממה איומה. מצות. הכול השפילו את ראשם כדי שלא יבחינו בדמעות שבצצו בעיניהם. זיכרונות בהירים מן הימים שכתיקונם צפו ועלו. לילות סדר בהם היה השולחן ערוך בפאר, גביעי כסף נוצצים נצבו עליו ומצות שנאפו בהידור ובקדוק הונחו עליו בהזירות מרבית. קולו של הרב דוידס נסר את השקט. "ריבוננו של עולם", לחש הרב דוידס, וקולו הקטיפתי צרוד מבכי חנוק, "ריבוננו של עולם. ידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך. צוית אותנו בתורתך הקדושה לאכל מצה ולהמנע מאכילת חמץ, אין אנו יכולים לעשות כן בכלל סכנת נפשות המרחפת מעל ראשנו. ולבנו נשבר בקירבוננו" הרב דוידס, הודקף במקומו כשפניו משולהבות. "היינו מוכנים ומזומנים לקיים את מצותך בלב שלם, ולנהוג כפי שצוית עלינו בתורתך הקדושה- יחיי בהם"- שנחיה כדי לקיים את מצותך ולא נמות בהם, כמו שגזרת עלינו -ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"- על פי מה שפסקת בתורתך נאכל לחם בחג הפסח הזה. אנא, ריבוננו של עולם, אנו מתחננים בפניך הצל אותנו מן השיעבוד המר והאיום והחוק אותנו בחיים כדי שנגיע לזמן בו נוכל לקיים את רצונך בלב שלם, אמן". הרב דוידס הרים את פיסת הלחם הקטנה וברך בעיניים עצומות(בלי שם המלכות): "ברוך אתה אלוהינו... וצונו על אכילת חמץ..." הוא אכל את הפרוסה ועודד גם את האחרים לעשות כמוהו. הרב דוידס, ובנו אליהו נפטרו זמן קצר לפני שחרור המחנה על ידי צבאות בעלות הברית. אשתו ושתי בנותיו עם עוד 2800 אסירים יהודים, העלו על רכבת בידי הנאצים. הרכבת שוטטה שבועיים ללא מטרה.570 איש נפטרו בה ונקברו בקבר אחים. בתם השבועיים, כאשר בעלות הברית התקרבו מאוד, חששו הגרמנים לעורם ונטשו את הרכבת באחד הכפרים בגרמניה המזרחית בשם טרוביץ. אשתו של הרב דוידס, עלתה לארץ עם שתי בנותיה. נשאר בידה עותק מן התפילה שחיבר בעלה גיא צלמות. מאז ועד היום מדי שנה בשנה מתאספים כל הצאצאים וקוראים ברגש את התפילה בליל הסדר, ומיתך מילות התפילה הם שומעים שוב כיצד ביקש הרב דוידס מיהודים שבורים לקעם את צו הנצח האלוקי. לחיות ולא למות בהם... סוף.

לקבלת העלון במייל שלחו את המילה הוספה לי:
7183866@gmail.com

פרפראות מפרשת שבוע.

מתוך הספר נשיקות פיהו.

"ויאמר ה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את ליבו ואת לב עבדיו למען שתי אותתי אלה בקרבו" (י' א')

ובפסוק הזה מרומזת מכת הארבה. המכה הבאה שה' אמר למשה.

שהי ידוע בדקדוק, שהאותיות **"בומ"פ"** ואותיות **"אחה"ע"** מתחלפות זו בזו לפי שמוצא מבטאו הוא מאבר אחד (בומ"פ מהשפתיים ואחה"ע מהגרון), ואם נחליף את ה-פ של פרעה לאות ב', ואת ה-ע' לאות א', יצא לנו אותיות **"ארבה"**.

וזהו שרמו ה' למשה **"בא אל פרעה"** - את האותיות **"בא"** לכניסי את ה-פ לפרעה", **"למען שתי אותתי אלה בקירבו"** - שבביל שתשי את האותיות **"בא"** במקום שתי אותיות אחרות בפרעה, ואז יצא **"ארבה"** שזו הייתה האות שעליך להכות את המצרים.

[הגאון ר' שמשון מאוסטרופולי]

"...הנני מביא מחר ארבה בגבלך וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפליטה" וכו' (י' ד-ה')

ולכאורה קשה, מדוע במכת ארבה הקב"ה עשה שיהיה חושך ולא יוכל לראות את עין הארץ, והרי המכה הבאה היתה חושך. א"כ חושך זוהי מכה בפני עצמה, אז מדוע ה' עשה חושך גם במכת ארבה?

אלה נראה לבאר ע"פ מה שאמרו חז"ל ביומא (ד:) שהסומא שאינו רואה מה שאוכל - לעולם אינו שבע (כי העין שלו לא שבעה).

א"כ כיון שהארבה לא יוכל לראות מה שאוכל מפני החושך. אז לכן **"ואכל את יתר הפליטה"** - שהוא יאכל ולא יהיה שבע לעולם ולכן לא יישאר כלום.

ולפי זה יוצא שגם הפירוש בפסוק **"ולא יוכל לראות את הארץ"** - הכוונה על הארבה עצמו שלא יוכל לראות את הארץ מפני החושך, ולכן יאכל הכול.

[פנים יפות]

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי איך עושים?

מכינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה

**לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות"
קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים לצדקה כל עושים 18 פעמים.**

**אח"כ קוראים מפרק קי"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן"
מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדר.**

**העלון מוקדש
לעילוי נשמת
אימי מורתי:**

**שרה נוראני
בת מרים
אהובה**

ילדים יקרים, שימו לב! השבת פרשת בא

כל הילדים מוזמנים לתהילים המרכזי **"זכרון יהודה"**
ממקלט ברחוב קהילות יעקב 72 (ליד מסוף האוטובוסים)

בשעה 2:00 בצהריים

והשבת הגרלה על: ה-פ-ת-ע-ה!

לתרומות לתהילים חייגו: 052-718-38-66 **קאו האהונ'כס!**

לתרומות, הקדשות, ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

עולם ההדפסות

חברות, ספרים, וכל סוגי ההדפסות
במחירים מצוינים

05484-99-453

8499453@gmail.com

להי' הארץ ומלאה! **מוניות דקר**
בהנהלה חדשה
שירות אמין ואדיב בכל חלקי הארץ

טלמובילי קיי
לא גובים
הונעה טלפונית

03-676-8181

סיפור לשבת – מה עם המנה העיקרית!

מאת הסופר הרב קובי לוי.

"ערב טוב לך הרב לוי. יש באמתחתי סיפור בן עשרים שנים לפחות, הדוגר פרו בתוך מחילות ליב, אך למעט מספר ידידים וקרובי משפחה הוא לא לא קרוב גבולות ולא ראה אור. אודה ולא אבוש, יש בספורון הזה אות קלון מסוים, הרודף אותי לא מעט".

אות קלון למי? "קלון לי. אני חלק מרכזי במעשייה הזו, אשר לעניות דעתי ראיה להלמד ולהישטן במכה כיוונים, אך זאת אני משאיר לך, ולפני הקטן הצונח לו בשל ועסיסי לפניו אחרי הסיפור. לאמינות של דבר אין שום אלמנט עלילתי מורכב במה שאספר כאן, אך כבר קראתי ביצירותך אפיוזות קצרות אך רבות משמעת מן הסוג הזה".

ידידי ומכובדי, הרכבת שועטת, אוטוטו עוצרת בתחנה. למערכת העיתון יש "דד-ליין" אז בלי הקדמות מיותרות, נכנסתי להאזנה ולהנצחה בהצלחה.

"ובכן, לפני כעשרים וחמש שנים כווג צעיר, הנשוי שנה בלבד, עברנו רעיתי ואני להתגורר בעיר לא חרדית, כמובן עפ"י דעת רבותינו. לא כאן האמין להלמד ולהישטן במכה כיוונים, אך זאת אני משאיר לפני משמת חינוך הילדים מעיר שרחובותיה אינם נקיים בשלון המעטה, והשבת נרמסת השם ישמור. אך רבי ומורי אשר מפיו אני חי עד היום כנראה ראה והכיר את אופי ויכולתי ופסק לי באופן נחרץ: "מוישה מקומך לא בירושלים, ולא בבני ברק. אתר לך עיר קצת חופשית שתהיה לטעמך. חפש שם כולל מתאים, התחבר לאנשים, לסביבה, ותעניק משלך לאנשים מרוחקים.

האמת היא שדי נחרדתי מן הפסיקה הזו, שכן עד לאותה עת הייתי נער תפוקים בני ברק, שניע על המסלול הבטוח והמוגן בית, ישיבה, בית, ולא היו לי שום חלומות, לכבוש איזו עיר חילונית מאימת. נו, אבל הרב אמר, עושים. הוא כנראה רואה מה שטחו עיני מראות. אחרי חודשים איתרונו את המבוקש, עיירה קטנה בשרון, שמרבית תושביה מסורתיים, אך ליבם פתוח לטעמוע יהדות. שכרתי בית גדול בן ארבעה חדרים עם גינה רחבת-ידיים במחיר מצחיק לחודש כולל מצויין מצאתי בעיר שכנה, חמישה ק"מ נסיעה צפונה, רעיתי השתלבה כסניעה בגן ילדים, והנה מה טוב ומה נעים, יצאנו לדרך עלומה וחדשה, אך עם ברכת רבותינו".

"הרב צדק, אני באופיי אדם פתוח, לבבי ונוח לבירות, כך שמהר מאד מינו אותי לרב בית הכנסת בשכונתי, ולשיעורי הערב שלי התחילו להגיע אנשים רבים, אך לא בכך עסקינן. אחרי חמש שנות פעילות בשכונה, הפכתי לאוזן קשבת לציבור, וכמי שניתן לסמוך עליו ביעוץ רוחני תורני ומה לא? חשתי כל הזמן בסניעה דשמיא עצומה, המלווה מלטפת ומפנקת כל מי שעוסק בצרכי ציבור באמונה".

"באותה שכונה התגוררה אשה פשוטה, ותמימה מאד - שהתגוררה בבית קטנטן עם אמה הזקנה - ושהשידוך שלה התעכב והתעכב. הנה היא כבר בת 42 ואין חתן באופק. אשתי סיפרה לי על מצוקתה ועוגמת נפשה של אשה יקרה זו, אשר מעבר לעיסוקה כמטפלת בתנוקות, היתה לעוזר ולאחסין לשכנותיה ותרבותיה. מידותיה היו נפלאות, היא פקדה את בית הכנסת ואף ניקתה אותו תדיר, חיים אין כסף. רעיתי ואנוכי החלטנו להירחם למשימת השידוך הזה, וכיהודים האוחזים בין השאר בעמוד התפילה, הכנסנו את שמה לסדר היום שלנו. לא יאומן, כמה שבועות אחר-כך הגיע בליל שבת לבית הכנסת שלנו, אורח, אלמן כבן 50 מעיר חרוקה. ליבי אמר לי: "זה האיש". אקצר במילים, במוצאי שבת שוחחנו ארוכות, והוא הסכים לנסות. מה רבו רמזיו של הקב"ה, התפילות עלו יפה, וחודשים לאחר מכן נישאו השניים במזל-טוב, לא לפני שהיה ויכוח

קטן בין השניים - היכן להתגורר. לשמחתי החתן הסכים להתגורר שנה בעיירתנו, ובסופה לעבור לעיר מגוריו. הוא השכיר שם את דירתו, והשניים פתחו במסע חיפוש קדחתינו להשכרה בעיירה שלנו. לבסוף נמצאה עבורם דירת חדר וחצי, אך בעליה הודיע להם: "שכירות רק לעשרה חודשים הדירה הזו מכורה, ועליה להפנות בעוד 10 חודשים בדיוק" בלחץ הזמן הם הסכימו, חתמו על חוזה, מתוך ידיעה ברורה שדירתו של החתן, תתפנה בעיר רק חודשיים מאוחר יותר?. "שוב אקצר, הזמן לחץ ביעף, והנה הזוג תקוע. היכן יגור חודשיים ימים עד שתתפנה דירת הבעל משוכריה? הם באו להיוועץ עמי, הרמתי כמה טלפונים, אין שום דירה להשכרה לחודשיים. "בטרים יצאו מביתי, לחשה אשתי בעלת החסד על אחי: "מוישה, יש לנו בית ענק בן 4 חדרים ושרותים כפולים, בוא ניתן להם חדר, זה ממש חסד גדול".

"נעניתי מיד בשמחה ומיד הצעתי להם רעיון זה. הם היססו לרגע, אך במחשבה שניה שמחו והתנצלו מראש, אם תיגרם לנו אי נוחות משהייתם. האמן לי הרב לוי, לא התנצלו אותם. הם יצאו בבוקר למלאכתם, חזרו בערב, ערכו קניות בעין טובה, בישלו ניקו, היו עדינים ומתחשבים כמו זוג מלאכים, בשבתות שמחנו ושירו, בייח ברוך ובחדוה, והתניקות שלנו היו מאושרים שיש להם "סבא וסבתא" בתוך הבית. החודשים חלפו ביעף הפרידה היתה מרגשת, מתנות הודאות, וכמובן דמעות והמון איחולי הצלחה. הזוג נסע לדירתו 50 ק"מ דרומה, שיהיה בשעה טובה".

"אשתי שמרה על קשר טלפוני עם הגברת, וליוותה אותה בשבלי התאקלמותה בעיר החדשה. חצי שנה אחר-כך הגיעה מעטפה גדולה לביתנו, ובתוכה הזמנה ריחנית וצבעונית: "הנכם מוזמנים אלינו לשבת קודש, הרשו לנו לארח אתכם ארוח מלכותי כיאה לכם, חזו תהרת הכרת הטוב קטנה שלנו על חסדיכם המרובים". שמחנו ונענו. בצהרי יום שישי העמסנו את התנוקות, חגרונו חגורות והפלגנו דרומה, שמחים להיפגש עם הזוג שזכינו לשידך. מה אתאר לך הרב לוי, כשנכנסנו לדירת מארחינו, עמדו נפעמים ומופתעים. שלט ענק וצבעוני "ברוכים הבאים ידידים אהובים" קידם את פנינו. דגלונים צבעוניים נמתחו, בלונים נתלו וזרי פרחים מכל מין וגוון הונחו לכי פינה, ועל כל אחד מהם ברכה מאוירת עם ממתק או תופינים, וברקע התנגן לו שיר חסדי שופע חמימות. ממש ולגו לנו דמעות מהתרגשות. הבעל לחץ את ידי בחום רב "תודה, תודה לך, אתה וילי מייגון של סלטים ומשוחבים, שקשה לתאר. עשות סלטים בצלוחיות קטנות ואסתטיות, מכל פרי וירק, חלות ולחמניות מקמח מלא וקמח רגיל, קונצרט של משקאות מתוקים וחרירים וזרקה ההתחלה. קידוש ואחר-כך נטילת ידים, והמארחת הזוהרה "בבקשה לא לאכול הרבה לחם", מיד אחר-כך נפתח פסטיבל הדגים, על מגש ירוסטה ענק הונחו "אני לא מגזים" 10 מיני דגים שונים, בתיבלונים יהודיים.

"חייבים לטעום מהכל, אבל מעט, כי יש הפתעות בדרך" קיבלנו איתור מהמטבח. אחרי כמה שירים ודברי תורה, מנה שניה. וגם כאן על גבי מגש חרסיה מעוטרי ציפורים מבחר בשירים צלעות כבש, בוקו ועופות. מבחר שלא היה מבייש בחי מלון מן העילית שבעלית.

המשך בעמוד 4.

מבצע לומדים וזוכים לילדים!

מתקשרים לטלמסר לוקחים פרק משניות או 3 פרקי תהלים לע"נ הרבנית שרה נוראני ע"ה

ונכנסים להגרות על פרסים יקרי ערך!

להשתתפות במבצע חייגו: 1000-509-03

קו הצלת חיים.

03-748-16-11

קו מגני הצעירים

המדת שמעון

03-30-415-72

לתרומות וישועות:

1800-20-22-20

פיצוחי עושה

כל סוגי הפיצוחים והתבלינים
בהכשר הרב שלמה מחפוד שליט"א

לכבוד שבת קודש!

בירנבוים 19 בני ברק. 03-6746233